

DAD, CAN YOU HEAR ME?

Three Blades, One Gillette

FERDINANDO FREGA

PABBI, HEYRIRÐU Í MÉR?

Þrjú blöð, eitt Gillette

The Art of Attraction · 05

Síðustu fimm árin voru helvíti, en ég skildi það aldrei, og ég ráfaði um innra með sjálfum mér og trúði því að ég væri sterkur og ósigrandi, alveg eins og þú hafðir kennt mér.

Ég tók ekki eftir neinu, en 27. febrúar 2025 gerðist eitthvað innra með mér. Ég flúði að heiman og skildi eigur mínar eftir eins og ég væri á flóttu, án úrræða og án þess að eiga í nokkurt hús að venda.

Nánast eins og eftirlýstur maður. En ég skuldaði mannlegu réttlæti ekkert. Kannski átti ég óuppgerða skuld við þig, reikning sem var látinn standa opinn af því að móðir mín vildi það, reikning sem bar dagsetninguna 30. júní 1996, daginn sem þú hættir hjá Gillette Italia.

Hún sannfærði þig um að það hefði verið ég sem taldi ítölsku stjórnendurna á að láta þig fara, en það hefði ég aldrei gert. Af engri ástæðu. Fyrir ekkert í heiminum. Ég hefði aldrei getað gert það, og ég hefði aldrei getað horft framan í börnin mín ef ég hefði svo mikið sem hugsað það.

Þetta var gangur mála, og ég varð allt í einu hin rökrétta lausn fyrir reksturinn og fyrir hagsmuni fyrirtækisins.

Hefðum við bara fengið tækifærið hefði ég haldið þér í vinnu með mér, alltaf. Ég hefði haldið þér í rekstrinum, á

skrifstofunni eða úti á vettvangi með sölumönnunum mínum, en ég hefði aldrei yfirgefið þig.

Því miður spiluðum við póker við ólík borð. Spilin voru ólík, og veðmálin voru mæld í árum – og árin okkar voru ekki þau sömu. Þeir sem tóku ákvarðanirnar báru teikninguna af framtíðinni með sér.

Svo, 14. apríl 2025, fyrstu frá okkur. Aðeins tuttugu dögum eftir að mamma dó, nánast eins og þú vildir ekki skilja hana eftir eina. Ég var langt í burtu, 1.500 kílómetra í burtu, ofurseldur örlögum mínum og einn, en ég vissi að ég var í hugsunum þínum.

Það var erfiðasta stund lífs míns, og börnin mín héldu að ég myndi svipta mig lífi. En þau þekktu mig aldrei í raun, ekki nógu vel til að vita að ég yfirgef aldrei leikvöllinn, ekki einu sinni dauður.

Ég grét, en ég þjáðist ekki. Það er tími fyrir það. Nokkrar mínútur á hverjum degi, vitandi að þú ert ekki hér hjá mér.

Svo ákvaðstu að koma aftur, 14. apríl 2026, nákvæmlega ári eftir að þú fórst.

Og hvar annars staðar en inni í skrifunum mínum.

„Þrjú blöð, eitt Gillette. Og allt í einu vorum við saman á ný: Camp afi, þú og ég.“

Við unnum aftur saman að einhverju sem engum hafði nokkurn tíma dottið í hug að skapa: Gillette-frásögninni.

Á hverjum degi les ég sögurnar sem segja frá þér, og þær hræra mig. Ég finn að þú ert hér, nálægt mér. Að ég verði að vera þolinmóður. Að ég verði að varðveita stoltið yfir því að heita Frega, nokkuð sem ég hef aldrei gefið eftir og hef líka reynt að koma áfram til barnanna minna.

En þau eru börn móður sinnar.

Annarrar konu.

Ekki minnar.

Ég veit að það tekur fram í maí 2027 að sjá hringinn lokast og leggja af stað síðustu míluna. Í þetta sinn verður það þó kynslóðabundið.

Það er allt sem ég hef hugsað um síðustu árin: að gefa þeim sem koma á eftir mér eins konar öryggi, það öryggi sem ættarnafn tryggir þegar það ber með sér heiðursreglur, siðareglur og lagareglur.

Þessar þrjár ófreskjur sem margir kalla svikara, en sem fyrir okkur hafa alltaf verið leiðarljósið.

Ég hef fyrirgefið, á þinn hátt, þeim sem reyndu að gera mér mein.

En skyldan til að skilja eftir sig lexíu hefur alltaf verið hluti af því sem þú kenndir mér.

Í dag er ég 61 árs.

Á morgun verður einn dagur í viðbót.

Og svo annar.

Og enn annar.

Þar til ég verð eins og þú.

Eins og það hefði alltaf átt að vera.

Sá sem les þetta mun hugsa aðeins eitt:

„Sonur skrifar föður sínum til að útskýra að hann hafi aldrei svikið hann, og uppgötvar að leiðin til að sanna það er að halda áfram að vinna með honum inni í eigin skrifum.“

Það getur vel verið satt, en þú verður alltaf pabbi minn.

Ferdinando